

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἐνεστώτα· ἀπερασμένον καὶ μέλλοντα χρόνον δὲν ἔχει.

Ὁφελήσου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμῆ. Ἄλλοιῶς τὸν ἔχασες.

Παρομοίως,

Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμῆ. Ἄλλοιῶς ἐχάθηκες.

Μπορεῖ νὰ σε σκοτώσῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμῆ. Καὶ ἔπειτα νὰ κάθεται νὰ σὲ κλαίῃ.

Μπορεῖ στὴ στιγμῆ, νὰ θυσιάσῃ κάτι δι' ἐσέ. Κ' ἔπειτα νὰ μετανοήσῃ.

Μπορεῖ, στὴ στιγμῆ, νὰ σοῦ ὑποσχεθῇ πράγματα μεγάλα· κ' ἔπειτα νὰ μὴ τὸ θυμῆθῃ πλέον. Μόλον ποῦ σοῦ τὰ ὑποσχέθηκε μὲ ἀληθοσύνη, καὶ μὲ ἀπόφαση νὰ ἐχτελέσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμῆ, δὲν σκέφτεται τὸ αὔριον, καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ χθές. Δὲν ἔχει ἐμπρὸς του παρὰ τὴ στιγμῆ ἐκείνη, καὶ ἐσέ, καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ μοιράσῃ μαζύ σου τὸ βίβ του, ἂν τὸν ἐσυγκίνησες, ἢ ἐξ ἐναντίας νὰ σὲ κακοποιήσῃ ἂν τὸν ἐδυσαρέστησες.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, ἔμπορεῖ νὰ πέρνῃ πολλές ὑπόσχεσες. Ἄλλὰ καὶ διὰ νὰ ἔμπορῆ νὰν τὲς ἐχτελῆ ὅλες, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τόσες ἠμπόρεσες, ὅσες ὑπόσχεσες. Καὶ οὔτε

ἴσως δὲν ἤθελε φθάνει τόσο· ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰν τοῦ παρουσιάζεται κάθε φορά, στή στιγμή τῆς ἐχτελέσεως, ἡ στιγμή ἐκείνη τῆς ὑποσχέσεως, μέ τὸ τότε ἐνδιαφέρον καὶ θέλητρού της.

Τὸν ἄνθρωπο τῆς στιγμῆς, μὴν ἠμπορῶντας νὰ βασι-
σθῆς εἰς αὐτόν, θεώρει τον μᾶλλον ὡς περίστασιν, παρὰ
ὡς ἄνθρωπον. Καὶ ξεῦρε νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ αὐτόν ὡς ἀπὸ
περίστασιν, ποῦ ἂν τὴν ἀφήσης, τὴν χάνεις.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ

Σεμνο στολίδι τοῦ σπιτιοῦ, παιδί μου ἀγαπημένο,
τῶν ἀδελφῶν σου ἀγάλλιασμα, τῆς μάννας σου καμάρι,
πῶς χαίρωμαι νὰ σε θωρῶ τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ παίζεις
μέσ' τ' ἄνθια, μέσ' τὰ λούλουδα, 'στῆς φύσης ταῖς ἀγκάλαις!
'Αγνότερο τριγύρω σου δὲν εἶν' ἄλλο λουλουδί·
σύ τὸ ρυάκι ποῦ κυλᾷ 'ς ἄσπρες κάτασπρες πέτρες,
σύ κι' ὁ καθρέπτης ὁποῦ ἀχνὸς δὲν θάμπωσε κανένας.
Δὲν εἶνε ! κι' ὄλα γύρω σου, θαρρεῖς, τ' ἀνανοοῦνται,
καὶ βγαίνει γιοῦλι ὅπου πατεῖς καὶ βγάζ' ἡ πέτρα ρόδο.

Κέρκυρα 1896.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ